

Nr 155

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående vissa åtgärder för att främja rekryteringen till polisen m. m.; given Stockholms slott den 18 mars 1955.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över inrikesärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF ADOLF

Gunnar Hedlund

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås, att statsverket i särskild ordning skall stödja rekryteringen till polisdistrikt med mindre än tio polismän och till vilka statsbidrag utgår jämlikt 15 § 2 mom. polislagen. I detta syfte förordas att, då polisrekryterna i dessa distrikt icke kan erhålla avlönad vikariatstjänst inom något polisdistrikt, de skall få tjänstgöra vid statspolisen eller eljest utan direkt anknytning till polisdistrikt. Deras avlöning skall härvid bekostas av statsmedel. För ändamålet föreslås att ett särskilt förslagsanslag om 390 000 kronor uppföres å riksstaten. Av nämnda belopp föreslås tre fjärdedelar skola avräknas mot automobilskattemedlen.

*Utdrag av protokollet över inrikesärenden, hållet inför Hans
Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den
18 mars 1955.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden SKÖLD, ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, NORUP, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM, LINDSTRÖM, LANGE.

Efter gemensam beredning med cheferna för kommunikations-, finans- och civildepartementen anför chefen för inrikesdepartementet, statsrådet Hedlund.

Inom inrikesdepartementet har en utredning rörande polisens rekrytering och behov av semester- och sjukvikarier samt rekryteringspersonalens ekonomiska villkor företagits. Synpunkterna i frågan har sammanfattats i en departementspromemoria, vilken varit föremål för remissbehandling.

Yttranden över promemorian har avgivits av länsstyrelserna i Stockholms, Södermanlands, Malmöhus, Göteborgs och Bohus samt Västernorrlands län, statskontoret, statspolisintendenten, styrelsen för statens polisskola, polisväsendets organisationsnämnd samt svenska polisförbundet.

Länstyrelserna har bifogat yttranden från landsfogdarna i länen. Härutöver har länsstyrelsen i Stockholms län inhämtat yttrande från länets avdelning av föreningen Sveriges landsfiskaler samt länets polisförening.

Sedan beredningen inom departementet av hithörande spörsmål numera avslutats, önskar jag till behandling upptaga frågan om *vissa åtgärder för att främja rekryteringen till polisen.*

Nuvarande ordning

I proposition nr 175 till 1954 års riksdag angående anslag till statens polisskola för budgetåret 1954/55 m. m. framhölls, att den i propositionen föreslagna kapacitetsökningen vid skolan syftade till att snarast få bort den rådande utbildningsbalansen i konstapelsklassen och nå fram till ett sådant tillstånd, att polisaspiranterna kunde komma in i konstapelsklassen, så snart de i vederbörande polisdistrikt prövats tillräckligt för att ett omdöme skulle kunna avges om deras lämplighet för fortsatt polisutbildning. Normalt skulle prövotiden icke behöva överstiga två månader.

Vidkommande de ekonomiska förmånerna under tiden före inträde i konstapelsklassen må framhållas, att lön endast utgår till den, som anställts å i personalstat upptagen lönegradsplacerad rekryteringstjänst. Sådana tjänster finns som regel inrättade i polisdistrikt med över 10 000 invånare. I övriga distrikt erhåller den, som har för avsikt att ägna sig åt polismannabanan, ersättning endast om han som vikarie uppehåller tjänst som är upptagen å den fastställda personalstaten. Då emellertid landsfogden skall verka för att förordnande att på egen hand förrätta polistjänst icke meddelas annan än den, som dessförinnan erhållit erforderlig grundläggande kännedom om polistjänst, är vederbörandes möjligheter att erhålla vikariat i viss mån begränsade.

Garantilån åt dem som genomgått polisskola kan endast om synnerliga skäl därtill är avse även skulder, som hänför sig till praktikanttjänstgöring före genomgången av polisskola.

Under genomgång av konstapelsklassen vid polisskolan erhåller elev, som icke uppbär oavkortad lön, av statsmedel ett arvode om tio kronor per dag samt resekostnadsersättning och traktamente för resor vid utbildningens början och slut.

Efter genomgång av konstapelsklassen och före vinnande av fast anställning gäller för polismannen i stort sett samma ekonomiska betingelser som före genomgången av kursen, dock att han i större utsträckning kan erhålla vikariatsförordnande.

Tidigare förslag

Frågan om polisens rekrytering och därmed sammanhängande ekonomiska spörsmål har behandlats av ett flertal utredningar.

1939 års *polisutredning* föreslog en centraliserad polisrekrytering. Sökande till polisen skulle antagas till poliselev. Eleven skulle undergå utbildning i praktisk polistjänst under omkring ett år och därefter i konstapelsklass vid polisskolan. Efter elevtidens slut skulle eleven antagas till polisaspirant. Visst dagarvode skulle utgå under elevtiden och viss lön under aspiranttiden.

Enligt 1948 års *polisutredning* borde polisaspirant efter genomgången polisskola erhålla anställning som extra konstapel. Därest aspirant efter utbildningen i polisskola icke omedelbart skulle vinna anställning i polisdistrikt, borde han tillfälligtvis få tjänstgöra vid statspolisen. Därvid skulle han erhålla ett lämpligt avvägt arvode, vilket skulle utgå av statsmedel. Arvodet borde bestämmas så, att aspiranterna icke skulle frestas att alltför länge kvarstanna vid statspolisen. Tjänstgöringstiden hos statspolisen borde normalt icke överstiga omkring sex månader.

1948 års *polisutbildningskommitté* förordade bl. a., att aspirant efter genomgången konstapelsutbildning genom förmedling av rekryterings-

nämnd omedelbart skulle placeras för tjänstgöring i polisdistrikt. Ett mindre antal av de utexaminerade aspiranterna skulle dock under en begränsad tid avdelas som rörliga vikarier i länen och därvid vara förpliktade att tjänstgöra på de platser i länet (eventuellt i grannlän), där de efter förekommande behov kunde bli insatta. De skulle tjänstgöra i första hand såsom ersättare vid semester och sjukledighet för andra polismän (huvudsakligen på landsbygden) och i andra hand som en förstärkning i särskilt arbetstyngda distrikt. I den mån de icke kunde sysselsättas på detta sätt, borde de biträda vid statspolisavdelningarna.

Föreliggande förslag jämte yttranden

Promemorian

I promemorian framhålles, att s. k. rekryteringstjänster bör finnas inrättade i polisdistrikt, som är av den storleksordning, att polisstyrkan i distriktet uppgår till minst tio polismän. I den mån sådana tjänster nu saknas, bör landsfogdarna verka för deras inrättande.

Vad angår övriga distrikt har i promemorian redovisats det nuvarande antalet polismän inom dessa distrikt samt nyrekryterings- och vikariebehovet under de närmaste sex åren. Antalet polismän i de berörda distrikten utgör f. n. icke fullt 2 100 och nyrekryteringsbehovet per år icke fullt 80. För vikariat vid semestrar m. m. skulle erfordras 348 man för år 1955.

Vid beräkningen av nyrekryteringsbehovet har hänsyn icke tagits till vakanser på grund av dödsfall eller avgång av annan anledning än uppnådd pensionsålder. Behovet är sålunda säkerligen något större än 80 man per år. Vid bedömningen av vikariebehovet har förutsatts 30 dagars semester för varje polisman samt förläggning av ledigheten till andra och tredje kvartalen.

I promemorian framhålles, att statsverket i särskild ordning synes böra stödja rekryteringen till distrikt med mindre än tio polismän och till vilka statsbidrag utgår jämlikt 15 § 2 mom. polislagen. I detta syfte föreslås, att för varje län inrättas ett antal ambulerande polisaspirantbefattningar, avlönade av statsmedel. Aspiranterna skulle antagas i enlighet med centrala anvisningar och förordnas av länsstyrelse utan fast placering. I avlöningshänseende skulle de vara underkastade polislönereglementet. Beträffande deras tjänstgöring och allmänna skyldigheter skulle vanliga bestämmelser för polispersonal gälla. Aspiranterna skulle vidare vara förpliktade att *dels* fullgöra den utbildningstjänstgöring och tjänstgöring i övrigt, som av landsfogden föreskrives, *dels ock* åtaga sig vikariat som anvisas. I stor utsträckning torde tjänstgöringen komma att förläggas till ordningsstatspolisen, där dessa aspiranter skulle kunna lämna ett värdefullt biträde vid trafikövervakningen. Med hänsyn till att aspiranterna skulle bli statligt anställda, föreslås att deras beklädnad och utrustning (21 § 2 mom. polis-

lönereglementet) ombesörjes centralt, förslagsvis genom statspolisen. De skulle dock berättigas att under kortvariga vikariat å kommunala polismanstjänster få använda vad de utfått av beklädnad och utrustning.

Vad angår frågan om storleken av en statlig aspirantkår framhålles i promemorian, att rekryteringsbehovet i de olika länen visat sig skiftande. Vidare betonas, att det ställer sig synnerligen svårt att riktigt avväga rekryterings- och vikariebehov. Vid bestämmande av aspirantkaderns storlek bör man lämpligen utgå från vikariebehovet, varvid man emellertid torde få förutsätta, att befattningshavarna även i de mindre poliskåren alljämt i viss utsträckning skall vikariera för varandra. Med denna utgångspunkt och då, i avbidan på närmare erfarenhet av det nya systemet, försiktighet bör iakttagas vid bestämmandet av den gemensamma aspirantkårens numerär, har i promemorian föreslagits, att för nästa budgetår medel beräknas för etthundra aspiranter. Detta antal är något större än det genomsnittliga årliga rekryteringsbehovet för åren 1955—1960.

Beträffande kostnaderna för den statliga aspirantkåren framhålles i promemorian, att aspiranterna i enlighet med bestämmelserna i polislönerglementet synes böra placeras i lönegrad Cf 11.

Under den tid aspirant vikarierar i polisdistrikt skulle lönen bestridas av vederbörande polisdistrikt. Under aspiranttiden torde även polisskolan komma att genomgås, varunder aspiranten erhåller sedvanligt arvode om tio kronor per dag. Ersättning av statsmedel med aspirantlön komme därför endast att utgå för den återstående delen av aspiranttjänstgöringen. Denna har beräknats till fyra à fem månader. Med hänsyn härtill har de årliga kostnaderna för staten uppskattats till cirka 300 000 kronor. Då i enlighet med vad tidigare sagts denna tjänstgöring till stor del kommer att vara förlagd till statspolisen med biträde vid trafikkontroll föreslås i promemorian, att en del av denna kostnad, förslagsvis trefjärdedelar, avräknas mot automobilskattemedlen. Till anskaffande av beklädnad och utrustning har för nästa budgetår beräknats ett belopp av 80 000 kronor.

Yttranden

Samtliga remissinstanser utom statskontoret samt länsstyrelsen och landsfogden i Västernorrlands län har dels i princip godtagit, att polisdistrikt med minst tio polismän själva bör sörja för sin rekrytering, dels understrukit, att inrättandet av en rörlig statlig aspirantkader är välbetänkt och ägnat att avhjälpa nu rådande rekryteringssvårigheter i de berörda distrikten. I vissa remissvar har anförts, att det föreslagna antalet statliga aspiranter, etthundra, är alltför litet för att undvika det nuvarande systemet med dubbeltjänster under semestrar o. dyl. Från några håll har framhållits, att en högre aspirantlön än den nu enligt polislönerglementet gällande, Cf 11, är nödvändig för att till polismannabanan locka kvalificerade sökande.

Polisväsendets organisationsnämnd, som i princip tillstyrker inrättandet av en statlig aspirantkår, anför vissa synpunkter på frågan om huvudmannaskapet för kåren. Sålunda anser nämnden sig kunna godtaga, att länsstyrelserna blir huvudmän för kåren under förutsättning, dels att vissa administrativa problem såsom aspiranternas tilldelning av hemort, anslutning till avlöningskontor m. m. löses, och dels att den förberedande utbildningen ordnas efter enhetliga linjer. I denna fråga anför nämnden vidare.

Mot bakgrunden av de antydda problemen av administrativ art synes det emellertid böra övervägas, om icke aspiranterna bör anslutas till kommunala poliskårer, t. ex. poliskårerna i de städer, varest statspolisavdelningar f. n. finns inrättade. Sålunda skulle beträffande sådan kommunal kår i samma ordning som gäller beträffande statspolisen kunna föreskrivas inrättande av en eller flera »statliga» rekryteringstjänster, vilkas innehavare skall disponeras enligt landsfogdes bestämmande. Alla omkostnader för dessa tjänster (utbildnings-, utrustnings-, rese- och traktaments- samt, i förekommande fall, avlöningskostnader) torde med det undantag, som i det följande angives, böra bestridas av statsverket, i huvudsak enligt samma grunder, som gäller beträffande statspolisen. Likheten beträffande nu ifrågasvarande aspiranternas lokala disponering och statspolisens är påfallande. Den förberedande utbildningen torde lämpligen kunna meddelas aspiranterna på samma sätt som gäller för den kommunala kårens »egna» aspiranter. De »statliga» aspiranternas avlöning synes böra utbetalas från moderkåren, som emellertid i förekommande fall bör avkräva polisdistrikt, vilka tager aspiranternas tjänster i anspråk, ersättning härför i vederbörlig ordning. Tjänstgöring vid ordningsstatspolisavdelning bör naturligtvis också kunna ifrågakomma, dock först sedan den förberedande insikten om polisarbetet vunnits. Det ifrågasättes, om icke de »statligt» anställda polis-aspiranterna bör förbinda sig att under den »normala» aspiranttiden (ca 18 månader) ställa sig till förfogande för tjänstgöring enligt vederbörande landsfogdes bestämmande.

Statskontoret erinrar, att ämbetsverket i yttrande över 1948 års polisutbildningskommittés förslag om inrättande av en till statspolisorganisationen anknuten rörlig aspirantkader avstyrkte en sådan anordning, enär statspolisavdelningarna uteslutande rekryterades av polismän, som erhållit ordinarie befattning inom polisdistrikt. De färdigutbildade polismännen borde i stället knytas till något polisdistrikt, som hade att svara för deras avlöning. I övrigt anför statskontoret i huvudsak följande.

Statskontoret anser sig alltjämt böra vidhålla sin sålunda uttalade principiella uppfattning. Å andra sidan synes åtgärder uppenbarligen vara erforderliga för underlättande av rekryteringen av polismän i de mindre polisdistrikten.

Därest åtgärder i den riktning, som i promemorian föreslagits, härvid anses böra ifrågakomma, bör enligt statskontorets mening uttryckligen framhållas, att det icke — såsom i promemorian uttalats — är fråga om att inrätta några statligt avlönade befattningar utan närmast att inom

varje län tillhandahålla några aspirantarvoden, som av vederbörande får åtnjutas under de tidsperioder, då de icke kan erhålla vikariat i något polisdistrikt. Som villkor för erhållande av dylikt arvode bör föreskrivas den tjänstgöringsskyldighet, som föreslagits i promemorian.

Av särskild vikt anser statskontoret det vara, att utgående arvode tidsbegränsas, förslagsvis till högst två år. Ämbetsverket förordar vidare, att antalet arvoden reduceras, förslagsvis till i genomsnitt högst tre för varje län.

Slutligen anser sig statskontoret böra utgå från att inrättandet av dessa aspirantarvoden bör betraktas som en extraordinär tillfällig åtgärd, föranledd av förefintliga rekryteringsåtgärder inom de mindre polisdistrikten.

Länsstyrelsen samt *landsfogden i Västernorrlands län*, vilka funnit promemorians huvudprinciper godtagbara, anser, främst med hänsyn till att den föreslagna aspirantkåren är för knapp samt till att i förslaget ej berörts, hur det skall förfaras med de aspiranter, som redan nu tjänstgör inom länen, att promemorian icke i sitt nuvarande skick bör läggas till grund för bestämmelser i ämnet.

Departementschefen

Frågan om polispersonalens rekrytering och därmed sammanhängande ekonomiska spörsmål har under senare tid uppmärksamrats vid olika tillfällen. Sålunda har bl. a. 1948 års polisutbildningskommitté behandlat hit hörande frågor. På grundval av kommitténs betänkande framlades i proposition nr 175/1954 vissa förslag om polisens utbildning. I proposition nr 75/1954 upptogs frågan om polispersonalens avlöningsförmåner och föreslogs bl. a., att polisdistrikten skulle vara skyldiga att avlöna polisaspiranter och tillfällig polispersonal enligt polislöneordningen samt att vissa elever i konstapelsklassen vid statens polisskola under skoltiden skulle äga åtnjuta dagarvode. Emellertid kvarstår alltjämt för de mindre polisdistrikten vissa problem rörande rekryteringen, vilka jag anser bör vinna statsmakternas beaktande och som jag i det följande upptager till behandling.

Inledningsvis vill jag i korthet redogöra för olikheterna i rekryteringsförfarandet inom de större och de mindre polisdistrikten. I de större polisdistrikten — vartill jag i detta sammanhang räknar sådana med minst tio polismän för egentlig polisverksamhet — torde frekvensen av ledigheter och avgång i allmänhet vara så stor, att en eller flera aspiranter kan beredas kontinuerlig sysselsättning i distriktet. Då behovet av aspiranter således här är stadigvarande, torde det, såsom i promemorian förutsatts och av flertalet remissmyndigheter godtagits, böra ankomma på polisdistrikten att för ändamålet på personalplanerna upptaga särskilda aspirant-tjänster, i den mån icke antalet ordinarie tjänster är så avvägt, att behovet av rekryterings- och vikariepersonal är täckt inom ramen för detta antal. I distrikt, där behov av aspiranttjänster sålunda föreligger men sådana

tjänster likväl icke inrättats, anser jag, att landsfogdarna i länen samt polisväsendets organisationsnämnd bör verka för deras inrättande.

I sådana polisdistrikt, som har mindre än tio polismän och till vilka statsbidrag utgår jämlikt 15 § 2 mom. polislagen, är det oftast icke möjligt att kontinuerligt sysselsätta en eller flera aspiranter. Inom dessa distrikt förekommer därför vanligen icke några särskilda rekryteringstjänster och följaktligen ej heller några aspirantanställda polismän.

Dessa distrikt tillgodoser nu rekryteringen på det sättet, att personer, som har för avsikt att ägna sig åt polismannabanan, i mån av tillgång till vikariat arvodesanställes som vikarier i distrikten. När vikariatet upphör, är vederbörande hänvisad att söka sig ett vikariat inom ett annat polisdistrikt. Kan vederbörande icke erhålla något vikariat, måste han oftast för sin utkomst skaffa sig en tillfällig sysselsättning av annat slag, intill dess han på nytt erhåller ett vikariat.

Inom varje län finnes en kader av personer, som har för avsikt att bli polismän och som, i avvaktan på att erhålla en fast anställning i något polisdistrikt, tjänstgör som vikarier på sätt nyss angivits. Dessa personer benämner jag i det följande (polis-)rekryter.

Landsfogdarna i länen eftersträvar som regel att sörja för att rekryterarna har kontinuerlig sysselsättning som vikarier. Det torde emellertid vara synnerligen svårt att undvika ett uppehåll i vikariatstjänstgöringarna. Rekryterarna kan sålunda ej tillförsäkras en jämn anställning och inkomst.

Sistnämnda förhållande utgör säkerligen en väsentlig orsak till förekommande rekryteringssvårigheter. Såsom framhållits i promemorian och understrukits av remissmyndigheterna torde därför åtgärder böra vidtagas för att undanröja nu angivna olägenheter. Dessa åtgärder bör i första hand syfta till att åstadkomma en central överblick inom länen över tillgången på rekryter och vikariat, så att alla möjligheter att erbjuda rekryterarna vikariattjänstgöring verkligen tillvaratages. Det torde emellertid icke kunna undvikas, att någon eller några rekryter trots dessa åtgärder kommer att gå utan sysselsättning under vissa perioder. För att så ej skall ske förordar jag, att rekryter, som förklarar sig vilja ifrågakomma härför, under eventuella uppehåll i vikariattjänstgöringen, beredes tjänstgöring vid statspolisen eller i annan lämplig ordning utan direkt anknytning till visst polisdistrikt. Kostnaderna för deras avlöning under denna tid torde böra bestridas av statsverket. Härför är det emellertid icke nödvändigt att inrätta en statlig aspirantkår såsom föreslagits i promemorian. Jag förordar i stället, att polisdistrikt, i vilket rekryt förordnas såsom vikarie, skall bibehålla rekryten i sin tjänst, intill dess nytt vikariat tillträdes, men, då det löpande vikariatet upphör, tillhandahålla honom för tjänstgöring vid statspolisen eller motsvarande efter landsfogdens bestämmande. Polisdistriktet bör av statsverket erhålla full gottgörelse i form av statsbidrag till rekrytens av-

löning under den tid han fullgör sådan polistjänst. Skulle rekryten sedermera erhålla nytt vikariat i det distrikt, som tillhandahåller honom, eller förordnas såsom vikarie i något annat av länets polisdistrikt, skall förstnämnda distrikt icke längre tillhandahålla honom för särskild polistjänst. Gäller det ett vikariat i annat distrikt än det som tillhandahållit honom, skall han alltså entledigas från sin arvodesbefattning i sistnämnda distrikt.

Jag förordar sålunda, att rekryteringen av polisen i de mindre polisdistrikten försöksvis stödjes på sätt jag nu angivit. För genomförande härav anser jag följande åtgärder böra vidtagas.

Landsfogdarna bör i administrativ ordning åläggas att upprätta fullständiga personalkort för varje rekryt i länet. Polischeferna i landsbygdsdistrikten bör uppmanas att till landsfogden i god tid anmäla uppkommande vikariat. Genom detta system erhålles en central överblick över såväl tillgång på rekryter som vikariat. Enär det enligt polislagen ankommer på polischeferna att förordna vikarier, bör vidare polischeferna i de berörda distrikten anmodas att som vikarie godtaga den person eller någon av de personer, som landsfogden anvisar. Vidare bör polisdistrikten förbinda sig, att då ett vikariat, som uppehålles av polisrekryt, upphör och rekryten icke kan beredas fortsatt vikariat i annat polisdistrikt, bibehålla rekryten vid hans arvodesanställning samt — mot full gottgörelse i form av statsbidrag — tillhandahålla honom för den polistjänst landsfogden bestämmer. Varje polisrekryt bör beredas tillfälle att avge en försäkran, att han är villig att vid uppehåll i vikariatstjänstgöring med bibehållna löneförmåner fullgöra sådan polistjänstgöring, som nyss sagts.

Jag vill i detta sammanhang särskilt understryka, att vad jag här föreslagit i fråga om viss arvodesanställd polispersonal icke avsetts innebära avvikelser från den normala ordningen, att — då vakans föreligger å tjänst, som är upptagen i personalstat och vilken icke kunnat besättas med ordinarie innehavare — polisaspirantanställning i löneteknisk mening i förekommande fall skall användas.

Till täckande av de statsbidrag, som kan komma ifråga till de polisdistrikt, som skulle komma att tillhandahålla polisrekryter, torde till länsstyrelsernas förfogande böra ställas särskilda medel. Därest man utgår från att i genomsnitt fyra rekryter i varje län under drygt fyra månader om året kommer att fullgöra tjänstgöring vid statspolisen (motsvarande), skulle för varje län utgå i runt tal 12 000 kronor eller totalt i runt tal 290 000 kronor. Härvid utgår jag ifrån att liksom f. n. semestervikariat inom ett distrikt i viss utsträckning skall bestridas av polismän från angränsande distrikt samt att rekryter som regel icke nyanställas för utpräglande korttidsvikariat.

Då polisrekryten, enligt vad här angivits, kommer att vid varje tillfälle vara arvodesanställd och då han själv förklarar sig villig att under uppe-

håll i vikariatstjänstgöring åtaga sig annan tjänstgöring på oförändrade lönevillkor, vilken tjänstgöring tillkommit för att bereda honom en jämn sysselsättning, räknar jag med att för statsverkets del resekostnadsersättning endast kommer att utgå för resa till orten för den särskilda polistjänsten samt resekostnadsersättning och traktamente för tjänsteresor i denna polistjänst.

Jag förutsätter slutligen, att det skall ankomma på det polisdistrikt, i vilket polisrekryten vid varje tillfälle skall fullgöra vikariatstjänstgöring, att betala honom resekostnadsersättning för hans resa från bostadsorten eller förutvarande tjänstgöringsort till distriktet.

Till reseersättningar beräknar jag genomsnittligt 4 000 kronor per länsstyrelse eller totalt 96 000 kronor. Vid bifall till mina förslag skulle således erfordras (290 000 + 96 000) 386 000 eller avrundat 390 000 kronor. Härav torde, som i promemorian föreslagits, trefjärdedelar böra avräknas mot automobilskattemedlen.

Medlen torde böra anvisas under ett särskilt förslagsanslag, vilket jag föreslår skall erhålla benämningen Bidrag till främjande av rekryteringen i vissa polisdistrikt. I syfte att begränsa utgifterna synes sådana åtgärder böra vidtagas av Kungl. Maj:t, att länsstyrelserna icke utan Kungl. Maj:ts medgivande äger överskrida dem av anslaget tilldelade medel.

Under åberopande av det anförda hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

a) godkänna de riktlinjer för främjande av rekryteringen till polisen, vilkas genomförande försöksvis förordats av mig i det föregående;

b) till *Bidrag till främjande av rekryteringen i vissa polisdistrikt* för budgetåret 1955/56 under elfte huvudtiteln anvisa ett förslagsanslag av 390 000 kronor, därav 292 500 kronor att avräknas mot automobilskattemedlen.

Med bifall till vad föredragande departementschefen sålunda, med instämmande av statsrådets övriga ledamöter, hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Göran Herner